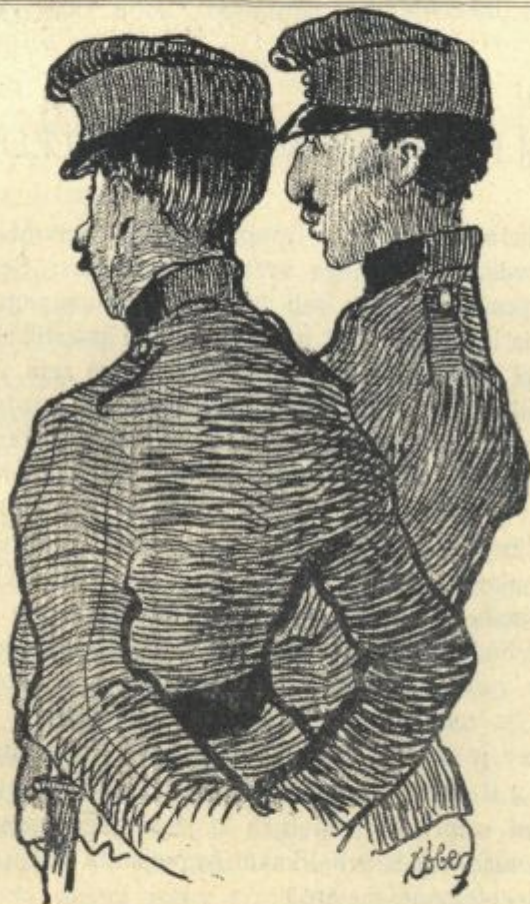

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
meseču. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu, JEŽA'
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 22. - V Ljubljani, dne 23. oktobra 1909. - Leto VII.

Zaljubljenec v zadregi.

„Ti si torej v zadregi, katero kuharico bi si obdržal za ljubico, Ano ali Micko?“

„Tako je! Srce me vleče k Ani, želodec pa k Micki!“

MALI VZROKI, VELIKE POSLEDICE.

Radoslav Puhlovec (pogleda se še enkrat v zrcalo, ko stopi v predsobo dvornega svetnika Bahovca): Sem li danes pravilno opravljen? Sam sebi več prav ne zaupam. Razmišljen sem tako, da bi se prav nič ne čudil, ko bi pozabil srajco doma. Na ples, ki ga je priredil nadsvetnik, prišel sem v šlapah, kar sem zapazil šele, ko sem stopil v salon ter pozdravil domačo gospo obdano s celo vrsto dam. In na zabavnem večeru pri ravnatelju? Še le ob desetih zvečer sem zapazil, da sem brez telovnika. (Ko se je v zrcalu prepričal, da je vse v redu na njem, prikimal je zadovoljno): Toda to pot nisem ničesar pozabil. Ne; imam telovnik, suknjo, čevlje, klobuk, celo rokavice, skratka: vse v najlepšem redu in v priznanje, dragi Radoslave, da nisi napravil zopet kake budalosti, privoščil ti bom pri buffeju sladoled. (Vstopil je v salon, pozdravil ljubeznivo domačo gospo dvorno svetnico, ki se mu je zahvalila s prijaznim nasmehljajem za pozdrav, potem pa se je izgubil med množico odličnih gostov.)

Klara Bogatajeva (lepa in zelo imovita, za katero so vsi ženitveželjni samci kar noreli in ki je svojega sedmega plesalca ravno tako hladno odslovila, kakor že prejšnjih šest, sedla je zopet poleg svoje obupane matere.)

Gospa Bogatajova: No, srce moje, kaj si zopet delila košarice?

Klara (razvajeno dekle): Gotovo!

Gospa Bogatajeva: Ti nisi pametna. Ako boš vse mlađenče odslovila, ki se ti hočejo približati, ostala boš naposled stara devica. Čemu pa ti zopet ta ni ugajal?

Klara: (razburjena): Čemu mi ni všeč? Všeč mi ni iz istega vzroka kakor vsi drugi; kajti njih laskanje ne velja meni temveč mojemu bogastvu.

Gospa: Po čem pa to sodiš;

Klara: Kaj meniš, da se to ne izpozna? Prvič govore vsi samo o posestvih mojega očeta in kako je njegovo premoženje naloženo. (Sentimentalno.) In potem ne najdem v tem, kar mi pripovedujejo niti tréhice odkritosti, naklonjenosti, prave strasti, kakor se čita v romanih.

Gospa: Ti si smešna!

Klara (sanjavo): Reci karkoli, mamica! Omožila se bom le s človekom, ki mi bo svojo ljubezen dokazal tako, da mi ne bo več mogoče dvomiti o njej.

(In med tem, ko je nekoliko poleglo naudušenje mladih lovcev za doto, mislila je Klara na onega neznanca, ki jej bo znal govoriti na srce — in nje ročice ste v nevarnosti mečkale s čipkami obšit robec.)

Radoslav Puhlovec (vrne se od buffeja, kjer si je do dobra posladkal svoj želodec, toda srečo njegovo krati nek notranji nemir). Vraga, pa ne da bi se prehladil! Nekdo je med časom, ko sem lizal sladoled, odprl okno za mojim hrbtom. (V nosu ga nekaj ščegeče). Tako, tu imam . . . v nosu me ščegeče, kakor bi imel poper v njem . . . nahoden sem! (Išče po žepih). Pa še kako! (Ne najde ničesar.) Ta je lepa! (Vznemirjen.) Brez robca sem! Saj sem dejal, da moram nekaj pozabiti. (Jezno.) To je preneumno, da bi moral zdaj zapustiti zabavo . . . in sladoled je tako imeniten! Toda brez robca vendar ne morem tu ostati! . . . No? . . . (Išče znova.) Z gospodom dvornim svetnikom sem premalo znan, da bi si mogel prositi na posodo robec . . . Ko bi si mogel odrezati kos zagrinjala, da bi me nihče ne videl! . . . Hm, to ne bo tako lahko! Vraga, kako me ščegeče. (V tem trenutku je šel mimo Klare ter opazil, kako nestrpno mečka robec z ročicama.) Oh, ko bi mi tale gospodična hotela posoditi svoj robec, ko vender ne ve, kaj bi z njim počela? (Po daljšem premišljevanju.) Menda sem prismojen! . . . Vendar ji ne morem reči (kihne), da me v nosu ščegeče. . . (Odide obupan mimo nje zroč neprestano nje robec.)

Klara (ga opazi): Čemu me ta človek tako opazuje? Ali je to zopet kak hinavec in priliznjeneč?"

Puhlovec (kateremu se ravnokar porodi neka misel): Izvrsta misel! Gotovo . . . Samo nekoliko pogama treba . . . In ščegeče me vedno neznosnejše v nosu! (Ogovori Klara): Odpustite, dražestna, da se vas drznem ogovoriti, ne da bi imel čast biti vam predstavljen . . . Dozdeva se mi, da si za prihodnji valček še niste izvolili izbrati si plesalca. Ako si smem jaz prisvajati to čast, prositi vas za ples . . .

Klara (vzradoščena): O prosim! (Vstane ter hoče svoj robec odložiti na svojem sedežu).

Puhlovec (živahno): Ne, ne, obdržite robec, gospica! Povedal vam bom takoj zakaj.

Klara (uboga in zavrtila sta se po parketu).

* * *

Valček se bliža koncu. Puhlovec se je neumorno trudil, prikupiti se Klari z ljuznivostmi in pokloni. Nahod je vedno nadležnejši in glas je postajal vsled tega čim dalje jokavejši.

Klara (premišljeva): Ali je ta človek odkritosrčen? Glas njegov se mi dozdeva, kakor da bi prihajal iz notranjosti.

Puhlovec (čuti, kako se zbira na dnu njegovega nosu vihar, zase): Vraga! vraga! zdaj vendar ne smem kihnite . . . baš ko se bližam svojemu cilju. Valček se bliža koncu, in bliža se čas primeren prošnji. (Glasno in ognjeno): Dražestna, kako nepopisno srečo sem užil v teh kratkih trenutkih . . . (Bori se, da bi ne kihnil . . . Solze mu silijo v oči). Nikdar ne bom pozabil!

Klara (zase): Za Boga, ves solzan je!

Puhlovec: Oh, zakaj je bil ta trenotek tako kratek? Oh, ko bi vas smel prositi . . .

Klara (zase): Tu imam! Snubiti me hoče . . .

Puhlovec: Prošnja moja vam utegne biti najbrže predrzna.

Klara (hladno): Kar govorite!

Puhlovec: Torej, prosim vas, da mi poklonite v sladak spomin svoj robec, ki ga držite v svoji nežni ročici . . .

Klara (vsa srečna): Kaj? . . . Resnično? . . . Druzega nočete od mene? (Pomoli mu robec): Tu ga imate!

Puhlovec (zapusti jo naglo in že medpotoma vtakne svoj nos v priborjeni robec): Hvala, hvala!

Klara (gleda za njim): Poljublja ga! (Navdušeno): To je ljubezen! Tako skromno in vendar tako ognjevito! (Materi): Mamica, poizvej ime tega gospoda, in papa naj mu piše, da naj me pride snubiti . . . (Odločno): Ta ali nobeden!

TUGOMER SOLZINSKI.

VERZI.

II.

Ko sem ji povedal v verzih,
da jo ljubim, ni verjela,
ko jo primem pa za roko,
mi je močno zarudela.

Ko sem prosil jo poljuba
v verzih, se mi je smijala,
ko jo pa privijem k sebi,
ga je sama rada dala . . .

III.

Hvala lepa, dekle zalo,
da nezvesto si postalo!
zdaj vsaj lahko delam verze,
pa nikakor v tvojo hvalo.

Spisal sem že brez števila
verzov, da me zapustila
je devica krutosrčna
in se z drugim poročila.

Nič ne de — zdaj so dekleta
brez izjeme za-me vneta,
ker znam peti take pesmi
in sem torej cel poeta.

IV.

Vzleti, ptička, in poleti
tristo ur hoda,
srečala boš devo
lica rožnega.

In če te povpraša
kako meni gre,
reci: slabo, ker mu
bolno je srce.

Pogojno.

Gospod (beraču): „Tu imate desetico vbogajme. Ker vidim da ste res siromak, pridete lahko vsak teden po enako podporo k meni; stanujem Bleiweisova cesta 5. tretje nadstropje!“

Berač „Ali imate vspenjačo?“

Jasno.

Gost (pri vstopu v gostilno): „Vraga; baš sem zapazil, da ni mam nlti vinarja pri sebi!“

Gostilničar: »O nič ne dé; saj še niste nič pili!“

Coološko.

Odkrito povedano, je ta gospodična neumna goska, ker pa je premožna, jo bo že začel kak osel obožavati kot zlato tele ter jo vzel naposled v zakon.

Nerodnost.

Gospodinja (služkinji): „Vi ste pa tudi strašno nerodni; vselej kadar mi pade kaj iz rok, ste vi zraven!“

Tako je.

Zdravnik: „Tako; zdaj vam dovoljujem, da greste vsako popoldne malo na izprehod; samo piva mi ne smete piti!“

Rekonvalescent: „Kaj mi pa potem koristi izprehod?“

Zavist.

Gospodična: „Kako imenitno pristuje gospodični Ireni žalni klobuč; samo jaz nimam človeka, po katerem bi lahko žalovala!“

Iz nekega poročila.

Na zborovanju naših slikarjev ni prišlo do nobenega pravega zaključka, ker ni hotel nobeden slikar spravo barvo na dan.

Ni taka sila.

„Tvoja soproga je že tri mesece bolna; to ti mora provzročati silne stroške!“

„Ni taka sila; ako je zdrava, potrebuje samo za klobuke več!“

V pomirjenje.

On: „Za božjo voljo, kaj se je pa zgodilo?“

Ona: „Pomisli: mačka je vse kosilo požrla, ki sem ga danes za najo skuhala!“

On: „Uboga žival! Pa nič ne žaluj, ako bo mačka poginila, bom ti pa drugo preskrbel!“

Utrinki.

Le bedak zaničuje neumnost; modrijan živi od nje.

Najbolj sovražimo priliznjence, ko se nam jenjajo prilizovati

Prvi dijak: „Kdo bi si mislil, da se bova tako zakasnila?

Drugi dijak: „To se more pripetiti samo človeku, ki ima uro zastavljeno!“

Ponesrečenci.

A: „Kako pa to, da si tako naglo avanziral v uradu?“

B: „Moji predniki so bili pač vsi strastni hribolazci.“

Izpoznana šlapa.

Brivec (gospej, ki je prišla s svojim soprogom v brivnico):

»Prosim milostiva, kako pa smem vašega gospoda soproga ostriči?“

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

Tajna seja marberškega občinskega odbora.

Svet napreduje.

Marberžani niso bili nikakor tako strašno neumni, da bi ne bili zapazili, kako napreduje svet okoli njih. Slišali so o novih ladjah, ki plavajo po zraku, slišali so o velikem svedru, s katerim vrtajo nekje na francoskem zemljo, ki jo bodo kmalu prevrtali. Slišali so o nalivaču, s katerim se vliwa Švabom pamet v glavo, zvedeli so o tistem mlinu, v katerem meljejo stare babe, ki skačeje od zgoraj v grob, spodaj pa se prikazujejo kot ljubeznive device. Potujoči mizarski pomočnik je pripovedoval v Marbergu, da se gradi preko morja od Nemškega do Amerike ogromen most, po katerem bodo marširale nemške vojske nad Amerikance, drugi most pa gradijo Nemci od Berlina do Trsta, ki se bo dvignil ravno nad Marbergom. Pohorski muzikant pa je že prinesel na neko gostijo v Marberg novico, da je nemški cesar velel napraviti velikanski kanon. V tisti kanon nabijajo krogle kakor sod velike. In zakaj? Kam bodo streljali? Muzikant jim je vse pojasnil. Nemški cesar ni zadovoljen več s svojim pozemeljskim cesarstvom, ampak hoče vladati tudi po nebu. S tistim kanonom streljajo zdaj v Berlinu na mesec in v vsaki krogli prileti na mesec po pet nemških junakov. Kmalu bo na mesecu že cela vojska, ki bo podvrgla svojemu cesarju vso mesečno deželo. Takrat bo zavladal na zemlji in na nebu samo eden cesar, kakor je Bog samo eden.

Marberžani so zvedeli še več novic o tem velikanskem napredku novih časov. Razume se, da so kaj radi poslušali take vesti, ki so jih potem dalje pripovedovali in ponavljali doma in v gostilni. Nekaj jih je pa vendar bolelo pri tem. Vsakega marberškega pravega rodoljuba je morala gristi zavest, da napreduje ves svet, le Marberg, to ubogo zapuščeno gnezdo v Dravski dolini, le ta nesrečni Marberg da ne kaže nobenega napredka. Ali ni to zelo žalostno? Res je sicer, da se je sklenilo v Marbergu že marsikaj koristega in naprednega zlasti za slavnega županovanja gospoda Guzla, toda ali ni bilo vsakokrat kake nevolje in hude nesreče, ki je uničila marberške načrte in pokvarila vsak dober začetek. Kdo je kriv, da v Marbergu ni sreče? Zakaj se vse Podravje, ves Kozjak in vse Pohorje posmehuje marberškim sklepom in občinskim napravam? To se mora spremeniti! V blagor marberške občine je treba začeti z novimi močmi delovati, pa tako, da tujci ne zvedo ničesar in da ne morejo motiti Marberžanov pri rodoljubnem uspešnem delu. Pred vsem naj ostane vse tajno, o čemer se posvetujejo občinski odborniki. Niti žene, niti najbližji sorodniki ne smejo ničesar več vedeti, kaj se godi v občinski hiši. Da bodo seje povsem tajne, se je sklenilo na Purclov nasvet, naj se vršijo odslej vse važne seje v trdi noči v temni zaklenjeni sobi. Župan se je zavezal, da ne naznani na občinski deski celo ničesar niti pred sejami niti po njih. Pri takih tajnih sejah v temi bo vsak odbornik lažje mislil in odkrito govoril, ker nihče ne bo vedel, kdo govori.

Fantje so ukali in prepevali po Spodnji Vižingi in Drava je enakomerno šumljala pod Pohorjem. Kdo bi bil slutil, da se zbirajo ob tej tihi polnočni uri marberški možje na resno posvetovanje, kako bi se najbolje rešila občinska čast! Od zadnje strani so prihajali, skakali čez plote, padali preko gnojnih jarkov in butali ob vozove na županovem dvorišču, da bi se priplazili celo tiho v občinsko posvetovalno sobo.

Policaј Šorfic je naznanil zunaj na cesti polnočno uro in obstal ob zidu kot straža, da zabrani postajanje fantov in raznih ponočnjakov pred občinsko hišo. Slučajno bi vendar lahko katero človeško uho zopet kaj slišalo in izdalo hudobnemu svetu marberške tajne nove sklepe.

V sobi pa je potrkal nekdo ob mizo.

„Ali ste vsi?“ je vprašal rahlo župan.

Nastal je ropot okovanih črevljev, kar je pomenjalo, da so svetovalci in odborniki zbrani. Sicer pa je župan Guzl dobro slišal, kako so se odpirala in tiho zapirala vrata in kako je tupatam trčila noga ob stol ali mizo.

„Ne manjka nikogar več?“ se je oglasil župan glasneje. Spet je nastal ropot.

„Kogar še ni izmed občinskih odbornikov, naj se oglasi!“

Bilo je vse tiho. Nihče se ni oglasil, bili so torej že vsi. Župan je otvoril sejo, pozdravil vse odbornike in pozval svetovalca Purcla, naj piše zapisnik, ker bi bilo škoda, če bi se pozabilo, kar se bo danes važnega razpravljalo. Kar se je spomnil župan da bi bilo nekoliko težavno v temi pisati zapisnik občinske seje, zato se je hitro popravil ter naročil Purclu, naj si za-veže ob vsakem važnem predlogu vozec na robcu, če pa nima robca, pa si naj veže vozle kje drugje.

Župan Guzl se je bil dobro pripravil na ponočno sejo. Govoril je gladko in lepo kakor misijonar. Opozoril je, da so marberški predniki bili zelo delavni in skrbni možje, kakoršnih v tistih starih časih ni bilo mnogo. Nihče ne sme očitati nekdanjim Marberžanom, da so storili premalo za svojo občino in za blaginjo svojih otrok. Da je postal dandanes ves svet še bolj prebrisan in napreden, tega niso krivi Marberžani. Dandanes vsled tega Marberg tudi ne sme zaostati.

Ropotanje črevljev je potrjevalo, da je občinski odbor dobro razumel županov govor in da je istih misli.

Župan je začel razvijati svoje načrte. Z nobenimi malenkostmi in drobtinicami se v bodoče ne sme pečati marberški odbor, temveč vse, karkoli se začne, mora biti mogočno, slavno in veliko. Če pokažejo Marberžani svetu vsaj nekaj tako znamenitega, s čemer se hvalijo drugi iznajdljivi narodi, potem že imajo trajen spomenik v zgodovini podravske kulture. Kaj pomaga Marberžanom ves dosedanji trud z gosakom, žabami, s hrastom, plotom, čebulo, z žrebetom in raznimi tožbami proti župniku, če ni bilo nikjer pravega uspeha? Če bi se bili Marberžani spomnili pred desetimi leti na kako veliko reč, bi bilo stokrat bolje. Občinski svetovalci in odborniki naj torej sprevidijo, da, zares delovati in se žrtvovati v blagor domovine.

Zopet se je oglasilo odobravanje v tem in onem kotu, le po klopeh ob peči je bilo mirno. Tam je dihal v sladkem spanju neki odbornik, na drugi klopi pa je smrčal glasno in enakomerno

Edelman, čegar smrčanje so poznali vsi. Ta dva gotovo odobravata v spanju županove nasvete!

Župan Guzl je bil blizu konca svojega govora.

„Kje začeti? Dobro bi bilo, če si postavimo pred vsem sredi trga velikansko zgradbo, potrebno marberško občinsko hišo, a tako lepo in veliko, kakoršno nimajo drugod. Seveda je draga taka reč, toda nam ne bo draga. Nam ni treba tujih stavenikov, zidarjev in tesarjev, saj imamo spretnih in bistrih ljudi doma na izbiri. Krasna naj bo naša občinska hiša, živa priča naše moči in volje. To sem vam hotel povedati danes v prvi tajni seji.“

Da Župan Guzl govori vsekdar premišljeno, je bilo itak znano vsem. Da pa bo vsaka njegova beseda v tej seji čistega zlata vredna, tega ni mogel nihče naprej vedeti. Razume se tedaj veseli nemir med bedečimi svetovalci, ko je dovršil župan svoj govor. Županu so žarele oči v temo kakor črnemu zaljubljenemu mačku, ko je čutil, da so zadele njegove besede ob dobra ušesa in razumne možgane. Seja ni več dolgo trajala. Sklenilo se je, da se posvetijo letošnje leto vse moči tej zgradbi. Trg se zapre tujcem, dokler stavba ne bo dovršena, potem še le naj pride svet, da vidi in se čudi.

Hropečega Edelmana je potegnil nekdo raz klop, naj zakliče tudi on „Guzl hoch!“ Svetovalec Purcl si je slekel suknjo in si zavezal na rokavu velik ozel, kakor mu je bil naročil župan. „To se ne sme pozabiti!“

Kakor so bili prišli, tako so se zmuzali odborniki zopet iz sobe na zadnjo stran na dvorišče, butali tam ob ojnice, padali preko gnojnih jarkov in skakali čez plote, da bi jih nihče ne videl. Gotovo je trkalo vsem veselo srce tako glasno, da niso do jutra zatisnili očesa.

Policaј Šorfič je naznanil tretjo uro s svojo piščalko in mir se je razprostrl preko srečne Dravske doline.

DR. ŽANE Z IBLANE.

„Zdej sma pa zaklučl spet za en cajt naš lontak. Letas sma pa že tku hetel pustave delat, de sm s pr tem use prste pulomu,“ pubahu se je unkat Bolču Pepe, ke sma pršla pr Juhanesberte skp.

„Ja pridn ste pa bli, pridn,“ sm ga jest puhvalu že zatega-vola, de b dau za kašna pi-jača, „sam glažar Agnola je na vas leberalne puslance tku hud, de se je prdušu, de na u nu-benga leberalca več volu.“

„Kua sma mu pa naredi? Sej sma bli vnder tku pridn de je use ud nas tekl!“ za-čudu se je Bolču Pepe in zvrnu ceu ferkle zeksundfinčgarja naenkat u goutanc.

„Kdu pa prau, de niste bli pridn? A t jest kej tacga naprej mečem? Ampak Agnolat se sam tu fržmaga, de zmeri sam pudlne lomte in ladlice ub tla mečete, de maja pol tišlari kej zaslužka. Za kua b se enkat raj na vokne na spravl in jh pubil, de b mou tud Agnola kašna nc ud vašga dela.“

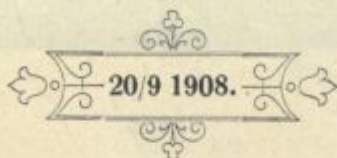
„Le putrp; tu še use pride! Celga lontuža vnder na morma prec pr ta peru ubštrukci zbt! Ki uma pa pol ubštruiral?! Misleš, de uma šli u sk...? Orka luj! Tu morma bt kunštn in ket pu-litkari diplomatičn pustopat: ta peru morma zbt tu, kar mama bl pr rukah, pol pa tku naprej. Jejnal pa na uma preh, de uma tist plac, ke lontuš gor stuji, čist zglihah.“

„Al pa, de uja vas vu zlifral,“ sm ga jest pudražu, ke sm sprevidu, de se nč na zmen, de b udrinu za kašna pijača.

„Tu nč na škodje! Uma začel pa ta peru uzuni tiste falarje ukul metat! Nas na uja ugnal! Nas že ne! Tristu metru svinskih čeu! Tu s lohka kar za ušesa zapišeja! Orka štalaza! Za kua sma pa zvolen, če ne zatu, de klerekalcem kaša upihama! A misleš,

de se uma tku držal, kokr de b nam črvi iz nusa lezi? Nkol!“ in upilu je s pestjo pu miz, de se mu je vs poper, ke je biu na miz u nus zakadu; na kar je začeu tku kihati, de je mogu ceha plačati pa jt, med uratem m je pa še iz pestjo pužugu in zarjovu: „Tistmo tojmo prjatle Štefnet — a-čh — ke zmeri ukul štefna — a-čh — de kej ud mene vn izšefna — a-čh — pa puvej — a-čh — de ga u hudič — a-čh — uzeu — a-čh — če ga um jest enkat — a-čh — u roka dubul!“

Ke je Bolču Pepe iz soja jeza udšou, sm ustou spet sam u štari in tku sm mou čas mal naša pulitka premšlvati. — Na ta viža, kokr misl Bolču Pepe pulitka naprej pelat, mende na u šlu, sm s mislu. Tu u treba že druge strune napet, če čja, de uja dale kej štime ud sebe, Ta nar bl pametu b še blu, če b dal ceu lontuš kar Kristane u štanti. On b že pukazu, kuku se pulitka pele, ke tna use tu že ud nekdi u grif. Le pulejma, kuku je sucjal-demukrate u lft spravu. Kokr de b pihnu sa bli na konj in zde se mnužeja pu Krajnskm, Štajarskm in Guriškm, kokr ta dumač zajci, tku de uja hmal ceu tucant sluvenskeh strank iz tega sveta spudrinl. Ta b že pukazu barda, če b mu pustl tud tam guvort, ker je treba guvort, ne pa sam tam, ker ni treba. Dokler se uja pa leberalci na Bolčuga Pepeta, ke je tku hude jeze, zanašal, pa na uja nekamer naprej pršli. Tu jm dam črn na belem. Pa če use falarje ukul lontuža pudreja.

Zavrnitev.

Krčmar (pijancu, ki je prišel pozno ponoči v njegovo gostilno): „In zdaj, ko ste se drugje napili, pridete šele v mojo gostilno!“

Gost: „Je že tako! Zdaj hočem še pri vas izpiti pol litra vina, da se malo streznim!“

Jasno.

On: „Gospica, najraje bi vse svoje življenje takole poleg vas presedel“

Ona: „Aha! mene pa pustili poleg vas — obsedeti!“

Čudna omika.

A: „Kaj pa je pravzaprav oni gospod, s katerim te večkrat vidim na izprehodu?“

B: „E, nič! Akademsko naobražen tepec je, drugega nič!“